

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku A. B.

przy uczestnictwie E. B.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy i uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 13 października 2009 r., sygn. akt XV Ca (...) [XV WSC (...), XV WSC (...)],

- 1) oddala zażalenia,**
- 2) oddala wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w P. w sprawie z wniosku A. B. przy udziale E. B. o podział majątku wspólnego postanowieniem z dnia 13 października 2009 r. odrzucił skargi kasacyjne wniesione przez wnioskodawcę i uczestniczkę postępowania od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z 5 maja 2009 r. W uzasadnieniu wyjaśnił, że pełnomocnik uczestniczki postępowania zarządzeniem z dnia 18 sierpnia 2009 r. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi przez złożenie pełnomocnictwa do reprezentowania uczestniczki przed Sądem Najwyższym i braku tego w zakreślonym

terminie nie uzupełnił. Również pełnomocnik wnioskodawcy, zarządzeniem z dnia 24 sierpnia 2009 r., został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi przez złożenie pełnomocnictwa do reprezentowania wnioskodawcy przed Sądem Najwyższym oraz przesłanie 1 odpisu skargi kasacyjnej. Podobnie jak w wypadku pełnomocnika uczestniczki postępowania braki formalne skargi kasacyjnej nie zostały w terminie uzupełnione. Z uwagi na powyższe Sąd drugiej instancji na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił obie skargi kasacyjne.

Zażalenia na to postanowienie złożyli zarówno wnioskodawca jak i uczestniczka postępowania. Wnioskodawca zarzucił Sądowi drugiej instancji naruszenie art. 91 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że pełnomocnictwo udzielone adwokatowi wnioskodawcy, znajdujące się w aktach sprawy, nie upoważnia go do złożenia skargi kasacyjnej w imieniu wnioskodawcy. Według uczestniczki, sąd odrzucając jej skargę kasacyjną naruszył art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 91 pkt 1 k.p.c. przez ich błędną interpretację, co miało wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony w obu zażaleniach zarzut naruszenia art. 91 pkt 1 k.p.c. zmierza w istocie do zakwestionowania poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, (OSNC 2008, nr 11, poz.122), że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z samego prawa umocowania do wniesienia skargi kasacyjnej i udziału w postępowaniu kasacyjnym. Należy zważyć, że Sąd Najwyższy powołanej uchwale nadał moc zasady prawnej a Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie w pełni podziela zarówno samą tezę jak i argumenty przytoczoną przez Sąd Najwyższy dla jej uzasadnienia i nie zamierza odstępować od tej zasady prawnej (art. 62 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.). Zbędne jest wobec tego ponowne ich przytaczanie, trudno też dodać w tym zakresie coś nowego zważywszy, że argumentacja Sądu Najwyższego nie ogranicza się do wniosków płynących z wykładni językowej przepisów regulujących zakres przedmiotowy pełnomocnictwa procesowego, ale w swoim wieloaspektowym charakterze obejmuje również wnioski płynące z wykładni systemowej i funkcjonalnej, ze szczególnym uwzględnieniem istoty i celu postępowania zainicjowanego wniesieniem skargi kasacyjnej.

Niewątpliwie z treści pełnomocnictw złożonych przez pełnomocników skarżących w prawomocnie zakończonym postępowaniu wynika, że nie byli oni umocowani do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej oraz występowania w postępowaniu

zainicjowanym wniesieniem tego środka prawnego. Trafnie zatem Sąd drugiej instancji odrzucił skargi kasacyjnej jako niedopuszczalne zważywszy, że braki w zakresie pełnomocnictwa nie zostały uzupełnione w wyznaczonym do tego terminie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił oba zażalenia, zgodnie zaś z art. 520 § 1 k.p.c. oddalił wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.